

Mu'sab Ibn 'Umair - Islams första Envoyé

Han var Quraishs blomma, den mest ståtligaste och ungdomligaste! Historiker och biografiker beskriver honom som "Meckabornas mest tjusigaste".

Han föddes och uppfostrades upp i rikedom och växte upp med dess lyx. Kanske var det ingen pojke i hela Mecka som var lika bortskämd av hans föräldrar som Mus'ab Ibn 'Umair. Må Allah vara nöjd med honom.

Denna muntra yngling, uppvuxen med silversked i mun och bortskämd, Meckas damers stora samtalsämne, juvelen av dess rikemansklubbar och sällskap: är det möjligt för honom att bli en av trons legender?

Vid Allah, hur intressant som historia, är inte berättelsen om Mus'ab Ibn 'Umair eller Mus'ab den Gode, som han kallades bland muslimerna! Han var en av dem som formades av Islam och fostrades av Profeten Mohammad ﷺ

Men vem var han? Hans historia är en stolthet för hela mänskligheten. De unga hörde en dag vad folket i Mecka hade börjat höra om Mohammad den uppriktige, att Allah hade sänt honom som förkunnare av ett glatt budskap och som varnare som kallade dem att dyrka Allah, den enda Guden.

När Mecka sov och vaknade var det inget annat som talades om än om Profeten Mohammad ﷺ och hans religion, och denna bortskämda yngling var en av de mest uppmärksamma lyssnarna.

Det var därför, trots sin ungdom, som klubbarnas och sällskapens blomma, hade ett påfallande vist sätt att vara och sunt förnuft som sina karaktärsdrag.

Han hörde att Profeten ﷺ och dem som trodde på honom skulle mötas, långt ifrån Quraishs elit och stora män, i As-Safaa, i Al-Arqam Ibn Al-Arqams hus (Daar Al-Arqam). Han kastade inte bort någon tid. Han gick en natt till Daar Al-Arqam, längtande och ivrig. Där mötte Profeten ﷺ upp sina följeslagare, reciterade Koranen för dem och bad med dom till Allah, den upphöjde. Mus'ab hade knappt hunnit slå sig ner och ta till sig Koranen reciterandes av Profeten ﷺ innan hans hjärta blev bortlovat den natten.

Välbehaget nästan kastade honom från hans plats och han fylldes med en vild glädje. Men Profeten ﷺ klappade hans dunkande hjärta med sin välsignade hand och ett havsdjups tystnad fyllde hans hjärta. I ett ögonblick, hade ynglingen som precis blivit muslim, förefallit

fått mer visdom för sin ålder och en beslutsamhet som skulle förändra tidens riktning.

Mus'abs moder var Khunaas Bint Maalik, vilken folk fruktade, för hennes starka vilja och personlighet som nästan var på gränsen till terror. Efter Mus'ab blev muslim, var han varken försiktig eller rädd för någon på hela jorden förutom hans mor.

Även om Mecka, med alla dess avgudar, adel och öknar skulle pröva honom, stod han upp emot det. Att motsätta sig sin mor, var en omöjlig fasa, så han funderade snabbt och bestämde sig för att hålla sin tro på Allah och hans religion hemlig tills Allah ville något annat. Han fortsatte att besöka Daar Al-Arqam och ta lektioner från Profeten ﷺ. Han var nöjd över sin tro och undvek sin mors ilska, vilket inte hade någon kunskap av att han omfamning av Islam.

Hur som helst, Mecka på denna tid höll inga hemligheter, för Quraishs ögon och öron var överallt, väldigt uppmärksam och kontrollerandes alla fotspår i all het sand. En gång såg 'Uthmaan Ibn lalhah honom gå in i Al-Arqams hus och sedan såg honom be bönen som Mohammed ﷺ, inte senare var han med nyheterna till Mus'abs moder, som blev förvånad av det.

Mus'ab stod framför sin mor, folket, och Meckas elit som samlades runt honom. Han började berätta för dem om den obestriddiga sanningen och reciterade Koranen med vilken Profeten ﷺ hade rengjort deras hjärtan och fyllt dem med heder, visdom, rättfärdighet och fromhet.

Hans moder försökte slå ett hårt slag mot honom, men handen som var menat som en pil dukade snart inför det kraftiga ljus som ökande strålade från hans ansikte med en oskuldsfull prakt för att det krävde respekt med ett tyst förtroende. Hur som helst, hans mor, under press från sin moderlighet, skonade honom från att få stryk och smärta, trots att hon hade makten att hämnas hennes gudar som han hade övergett. Istället tog hon honom till ett enkelt skrymsle i hennes hus och stängde in honom i det.

Hon satte bojor på honom och fängslade honom där tills han hörde nyheten om emigrationen (hijrah) som några troende hade gjort till Abessinien. Han tänkte för sig själv och lyckades lura hans moder och hans vakter, och flydde till Abessinien.

I Abessinien stannade han med sina kära med-emigranter och senare återvände han till Mecka tillsammans med dem. Han emigrerade också till Abessinien åter igen en andra gång med följeslagarna vilket Profeten ﷺ hade rekommenderat dem att emigrera och som vilket dem lydde. Men var än Mus'ab ﷺ var i Abessinien eller Mecka, erfarenheten från hans tro hävdade sig i alla platser och hela tiden.

Mus'ab blev säker på att hans liv hade blivit gott nog för att bli en uppoffring till den högste Upphovsmannen och den store Skaparen. Han gick ut en dag till några muslimer medans dem satt runt Profeten ﷺ, och inte snabbare än att de såg honom sänkte de sina huvuden och bringade lite tårar för att de såg honom bära uttjanta kläder.

De var vana vid hans tidigare utseende innan han hade blivit muslim, när hans kläder hade varit som trädgårdsblommor, eleganta och doftande.

Profeten ﷺ såg på honom med visdom, tacksam och kärleksfull, och hans läppar log graciöst medans han sade:

"Jag såg Mus'ab här, och det var ingen yngling i hela Mecka som var mer omhändertagen av sina föräldrar än honom. Sedan lämnade han allting det för sin kärlek till Allah och hans profet!"

Hans mor hade tagit ifrån honom all lyx, vilket han tidigare hade blivit överväldigad av, när han inte kunde förmå honom att återvända till hennes religion. Hon vägrade att låta någon som hade övergett deras gudar att äta från hennes mat, även om det var hennes egen son.

Hennes sista kontakt med honom var när hon försökte för en andra gång fånga honom när han återvände från Abessinien, och han svor att om hon försökte göra det skulle han döda alla som försökte hjälpa henne med att låsa in honom. Hon visste sanningshalten av hans beslutsamhet när han hade avsikt att göra något, så hon sade ett farväl gråtandes.

Avskedsmomentet avslöjade en underlig anslutning till icketro från hans mor, och en större anslutning till tron från hennes son. När hon sade till honom, medans hon avvisade honom ut ur hennes hus, *"Gå iväg, jag är inte längre din mor"*, så gick han fram till henne och sade, *"O mor, jag råder dig och mitt hjärta är med dig, snälla vittna om att det inte finns någon gud utom Allah och att Muhammed är Hans tjänare och sändebud"*. Hon svarade honom argt och rasande:

"Vid stjärnorna, jag kommer aldrig att se din religion som min, för att nedgradera min status och försvaga mina sinnen!"

Så Mus'ab lämnade den stora lyxen i vilket han hade levt. Han blev belåten över det hårda livet han aldrig tidigare hade levt. Han bar de enklaste kläder, åt en dag och gick hungrig den andra.

Denna anda, vilket var grundad i den starkaste tron, pryddes med Allahs ljus, gjorde

honom till en annan man, en som vädjar till ögonen på andra stora själar.

Medans han var i detta stadium, gav Profeten ﷺ honom det största uppdraget i hans liv, vilket innebar att vara hans envoyé (diplomat) i Medina. Hans uppdrag var att beordra Ansaar, som trodde på Profeten ﷺ och hade utlovat deras lojalitet till honom vid Aqabah, att kalla andra till Islam, och att förbereda Medina inför den stora Hijrah.

Det fanns vid den tiden bland Profetens följeslagare andra som var äldre än Mus'ab och mer prominenta och närmare till Profeten ﷺ via släktskap. Men Profeten ﷺ valde Mus'ab den Gode ﷺ, vetandes att han anförtrot honom den viktigaste uppgiften som existerade just då, sättandes i hans händer hela Islams öde i Medina. Den skinande staden Medina var ämnad till att bli Hijrahs hem, en språngbräda för Islamiska predikanter och befriare i framtiden.

Mus'ab ﷺ var kapabel att klara av uppgiften och förtroendet vilket Allah hade givit honom och han var utrustad med ett briljant sinne och en nobel karaktär. Han vann Medinabornas hjärtan genom sin fromhet, uppriktighet och ärlighet. Så dem omfamnade Islam i stora skaror.

Vid den tidpunkten då Profeten ﷺ sände honom dit, endast tolv muslimer hade utlovat sin lojalitet till Profeten ﷺ vid utlovandet vid Aqabah. Det hade knappt gått fem månader innan dem svarade på Allahs och Profetens kallelse. Under nästa pilgrimsperiod, Medinas muslimer sände en delegation på 70 troende män och kvinnor för att möta Profeten ﷺ .

Dem kom med sin lärare och deras Profets envoyé, Mus'ab Ibn Umair . Mus'ab ﷺ hade visat genom sitt goda vett och förträfflighet, att Profeten ﷺ visste mycket väl hur man skulle välja sina envoyéer och lärare.

Mus'ab hade förstått sitt uppdrag mycket väl. Han visste att han var en som kallade till Islam och en predikare av Hans religion, vilket kallar folk till rätt vägledning och den raka vägen. Precis som Profeten ﷺ, som han trodde på, så var han en budbärare av budskapet.

Där stod han fast, med As'ad Ibn Zoraarah som värd, och båda av dem brukade besöka stammar, bostäder och sammanslutningar, reciterandes till folket vad de kunde av Allahs bok, ingjutandes i dem att Allah är inte mer än En Gud.

Han hade konfronterat vissa fall som kunde ha tagit hans liv och dom som var med honom för hans aktiva, intelligenta och storslagna sinne. En dag, blev han förvånad medan han förkunnade för folk över att se Usaid Ibn Hudair, ledare över 'Abd Al-Ashhal' i Medina, som konfronterade honom genom att rikta en pil mot honom.

Han var rasande av ilska och fientlighet gentemot den som hade kommit för att fördärva hans folks religion genom att säga till dem att överge sina gudar och berätta för dem om den enda Guden vilken dem inte kände till sedan innan eller hört talas om. Deras gudar var för dem centrumet för deras dyrkan. Närhelst någon av dem behövde dem, visste man deras ställning. Dem kunde åkalla dem för hjälp. Det var så de trodde och inbillade sig!

Medans Mohammeds Gud, som vilket denna envoyé kallade till, visste ingen Hans ställning, eller kunde se Honom! När muslimerna som satt runt Mus'ab såg Usaid Ibn Hudair tränga sig framåt i sin otyglade ilska, blev dom rädda, men Mus'ab den Gode stod kvar stabilt. Usaid stod framför honom och As'ad Ibn Zoraarah ropade *"Vad förde dig hit? Har du kommit för att fördärva vår tro? Gå iväg om du önskar bli besparad!"*

Och precis som havets lugn och dess styrka så började Mus'ab med sitt vackra tal sägandes: *"Vill du sitta ner och lyssna? Om du gillar vår sak, kan du acceptera det; och om du ogillar det, så kommer vi bespara dig av det som du hatar."*

Allah är större! Vilken öppning vars slut skulle bli angenämt! Usaid var en fundersam och smart man, och här inbjöd Mus'ab honom att bara lyssna och inget mer. Om han var övertygad skulle han acceptera det, och om han inte var övertygad, så skulle Mus'ab lämna hans område och hans klan, och flytta till ett annat område utan att skada, eller skadas. Usaid svarade honom: *"Nå, det är rättvist" och sänkte sin båge och satte sig ner och började lyssna."*

Mus'ab hann knappt läsa Koranen, förklara det uppdrag som Mohammad Ibn Abd Allah hade, innan Usaid's samvete började klarna och ljusna, och förändras genom ordens effektivitet. Han blev överväldigad över dess skönhet. När Mus'ab slutade tala, utropade Usaid Ibn Hudair till honom och dem med honom, *"Hur vackert är inte detta tal, och hur sant!" Hur kan man komma in i denna religion?"* Mus'ab sade till honom att tvätta sig och sina kläder och säga *"Jag vittnar om att det inte finns någon gud utom Allah."* Usaid drog sig undan en liten stund och återvände efter en stund, med flytande rent vatten på sitt huvud, och deklarerade *"Jag vittnar om att det inte finns någon gud utom Allah, och att Mohammad är hans sändebud"*.

Nyheten spred sig som en löpeld och sedan kom Sa'd Ibn Mu'aadh och lyssnade på Mus'ab, och han blev övertygad och omfamnade Islam. Sedan kom Sa'd Ibn Ubaadah. Med deras ingång i Islam medföljde välsignelser. Medinas folk gick samman och sa till varandra:

"Om Usaid Ibn Hudair, Sa'd Ibn Mu'aadh och Sa'd Ibn Ubaadah har omfamnat Islam, vad väntar vi på? Gå direkt till Mus'ab och tro. Vid Allah, han kallar oss till sanningen och den

raka vägen." Profetens första envoyé lyckades utan jämförelse. Den var en framgång som han förtjänade och till vilken han var jämställd med.

Tiden gick vidare. Dagarna och åren tickade vidare. Profeten ﷺ och hans följeslagare emigrerade till Medina och Quraysh var rasande av avund efter deras ogudaktiga jakt på de gudsfruktiga troende. Så Slaget vid Badr ägde rum, där de lärde sig en läxa och förlorade sitt starka grepp.

Efter det så förberedde de sig för hämnd, och därför kom Slaget vid Uhud. Muslimerna började mobilisera sig själva, och Profeten ﷺ stod mitt ibland dem för att reda ut bland alla trogna ansikten vem som skulle få bära fanan. Han kallade sedan efter Mus'ab den Gode, och han gick fram och bar fanan.

De hemska striderna pågick och striderna rasade. Pilbågsskyttarna trotsade Profetens ﷺ order genom att lämna deras position på berget när de såg månggudadyrkarna dra sig undan som om de förlorade. Men denna handling från deras sida vände muslimernas seger till en förlust. Muslimerna blev tagna av överraskning av Quraishs kavalleri på bergets topp, och många muslimer blev dödade av polyteisternas svärd som en konsekvens av det hela.

När dem såg förvirringen och fasan splittrade muslimernas led, koncentrerade polyteisterna sig på att försöka ta död på Profeten ﷺ. Mus'ab såg den hotande fanan, så han höjde fanan högt och ropade högt "*Allah Akbar! Allah är större!*" som ett lejon ryter.

Han vände och hoppade både vänster och höger, slogs och dödade fienden. Allt han ville var att dra fiendens uppmärksamhet till sig för att på så sätt dra bort all uppmärksamhet på Profeten ﷺ. Han blev som en hel armé själv.

Nej, Mus'ab gick själv och slogs som om han var en armé av jättar, med en höjd fana i ena handen och slående med sitt svärd med det andra. Men fienden blev fler och fler. Dem ville trampa på hans lik så att de kunde hitta Profeten ﷺ

Låt oss tillåta ett levande vittne beskriva Mus'ab den Stores sista ögonblick. Ibn Sa'd sade: Ibrahim Ibn Muhammad Ibn Sharhabii Al-'Abdriy, från hans fader, som sa: Mus'ab Ibn Umair bar standaren på Dagen av Uhud. När muslimerna var skingrade, stod han fast ända tills han mötte Ibn Qumaah som var en riddare. Han slog honom på hans högra hand och högg av den, men Mus'ab sade:

"Muhammad är ingenting mer än ett sändebud och [andra] sändebud har kommit och gått före honom." [Koranen 3:144].

Han bar standaren med sin vänstra hand och lutade på den när han fick ett slag mot den vänstra handen och fick den avhuggen, så nu försökte han luta på standaren och hålla standaren uppe genom att trycka den hårt mot bröstet med sina armstumpar medans han sade:

"Muhammad är ingenting mer än ett sändebud och [andra] sändebud har kommit och gått före honom."

Sedan fick han ett tredje slag mot sig med ett spjut som genomborrade honom. Mus'ab ☒ föll och sedan standaren.

Nej, gräddan av martyrskap hade fallit! Han föll efter att han kämpade för Allahs sak i ett stort slag av uppoffring och tro. Han hade funderat att om han föll, skulle han vara en språngbräda till Profetens ☐ död, för att han skulle vara utan försvar eller skydd.

Men han ställde sig själv i säkerhet för Profetens ☒ skull. Överväldigad av sin rädsla och kärlek för honom, fortsatte han säga vid varje svärdshugg som han fick på sig från fienden:

"Muhammad är ingenting mer än ett sändebud och [andra] sändebud har kommit och gått före honom" [3:144].

Denna vers blev uppenbarad senare, efter att han sagt den.

Efter det bittra slaget, hittade dem liket av den rakryggade martyren liggandes med sitt ansikte i dammet, som om han fruktade att se medans skada blev åsamkad på Profeten ☐ .

Så han gömde sitt ansikte så han slapp se det. Eller kanske, var han blyg medans han föll som en martyr, innan han var säker på att Allahs Profets ☒ säkerhet, och innan han tjänstgör tills det absoluta slutet, bevaka och skydda honom.

Allah är med dig, O Mus'ab! Vilken otrolig livshistoria!

Profeten ☒ och hans följeslagare kom för att inspektera skådeplatsen för slaget och för att säga farväl till dess martyrer. Profeten stannade upp vid Mus'abs kropp och många tårar föll ner för Profetens ☒ kinder.

Khabbaab Ibn Al-Arat återberättar: *Vi emigrerade med Profeten ﷺ för Allahs sak, så vår belöning blev accepterad hos Allah. Några av oss avled utan att åtnjuta något i detta liv av hans belöning, och en av dem var Mus'ab Ibn Umair, som blev martyr på Dagen av Uhud.*

Han lämnade inte efter sig någonting förutom en ark strimlad ylle tyg. Om vi täckte över hans huvud med det så syntes hans fötter och täckte vi över hans fötter så syntes hans huvud. Profetensade till oss:

"Täck över hans huvud med det och lägg citrongräs över hans fötter."

Trots den djupa, ledsamma smärta som Profeten ﷺ led av efter förlusten av sin farbror Hamzah, och stympningen av hans lik av polyteisterna på ett sådant sätt att de drog tårar från Profeten ﷺ och krossade hans hjärta; trots att slagfältet var fullt av döda följeslagare, alla representerade toppen av sanning, fromhet och upplysthet; trots allt detta, så stod han vid liket av hans första envoyé, för att ge ett avsked och gråta bittert. Ja, Profeten ﷺ stod vid resterna av Mus'ab Ibn Umair sägandes, medans hans ögon var fyllda med tårar, kärlek och lojalitet,

" Bland de troende finns det män som håller fast vid de löften som de har avgett inför Allah" [Koranen 33:23].

Sedan tittade han på plagget som han var insvept i och sade: *"Jag såg dig i Mecka, och det fanns ingen mer kär juvel, eller förnämlig än dig, och här är du barhuvad i ett plagg!"* Sedan tittade Profeten ﷺ på alla martyrer på hela slagfältet och sade:

"Allahs Profet vittnar om att ni är martyrer för Allah på domedagen"

Sedan samlade han sina levande följeslagare runt sig och sade: *"O människor, besök dem, kom till dem och hedra dem. Vid Allah, ingen muslim skall hälsa på dem utan att dem kommer hälsa honom tillbaka.*

Frid vare med dig, O Mus'ab. Frid vare med er, O Martyrer. Allahs frid och välsignelser vare med er!
